

B. K. BORISON

Až po uši

Lindeni

Až po uši

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

B. K. Borison

Až po uši – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Až po uši

B. K. BORISON

Až po uši

Z angličtiny preložila Jarmila Pospěchová

Ljndeni

Pre všetkých, ktorí hľadajú svoje šťastie.

Dúfam, že viete, akí ste odvážni.

PROLÓG

AUGUST BECKETT

VOJDEM DNU, ona sedí pri bare. Na chrbte cítim ťažkú letnú páľavu. Je dusno, tričko sa mi lepí na pokožku, no jej neuhýbajúci pohľad sa lepí na všetko ostatné – v kútikoch úst jej pohráva jemný úsmev.

V šortkách so strapcami sa vynímajú jej dlhé nohy. Rovné čierne vlasy jej siahajú až po pás. Má plnú spodnú peru, zvýraznenú červeným rúžom. Keď buchnú dvere, otočí sa na stoličke a netrpezlivo sa na mňa pozrie, akoby som ju nechal čakať. A vyčítavo zdvihne obočie.

„Prepáč,“ poviem a vkláznem na stoličku vedľa nej. Prečo sa ospravedlňujem? A čo tu vlastne robím? Akoby ma sem čosi priťahovalo a zároveň som tu chcel byť. Vlhkosť zvonku ma neopúšťa.

Zažmurká, akoby ju to pobavilo, a horúčava medzi nami zhustne. „Prečo sa ospravedlňuješ?“

Ja... vlastne neviem. Chrbtom dlane si pomasírujem sánku a začítam sa do nápojového lístka. Ešte aj líca mi začínú, ktovie

prečo, od rozpakov horieť. Nikdy som netvrdil, že som nejaký zvodca, ale bežné flirtovanie predsa zvládam.

Kývnem smerom k jej napoly vypitému poháru.

„Čo piješ?“ opýtam sa. Stisne pery, aby zakryla úsmev, a nakloní pohár zo strany na stranu.

„Tequilu.“

Zrejme som vystrúhal grimasu, pretože sa zasmeje – nadvihne pri tom bradu, ale nespúšťa zo mňa tmavé oči. „Ale čo? Nie je ti pochuti?“

Pokrútim hlavou, položí pohár na pult medzi nás a neprestáva ním otáčať vo svojich pekných rukách. Spýtavo zdvihne jedno obočie. „Možno si len neochutnal tú správnu.“

„Možno,“ súhlasím. Položím jej ruku na dlaň, v ktorej drží pohár, a priložím si ho k ústam. A schválne pritisnem pery na miesto, kde zostal odtlačok jej višňovočerveného rúžu.

Chuť dymu. Limetky. A štipka soli.

Položím pohár späť na pult a oliznem si spodnú peru.

„Nie je to zlé,“ poviem chrapľavo.

Uškrnie sa na mňa a ja mám pocit, akoby sa mi jej tmavé oči zadreli do sánky. „Vlastne to vôbec nie je zlé.“

Hore na stehne má jazvu.

Možno si to ani neuvedomuje, ale vždy, keď jej po tej jazve prejdem prstom, zamrví sa, objíme ma nohami okolo pása a zatlačí mi stehnom do boku. Jej pokožka vonia po citróne a rozmaríne, pritlačím nos na miesto pod jej uchom, kde tú vôňu cítiť najviac. Posuniem tvár nižšie a vtlačím bozk na mäkkú krivku jej hrdla.

Zahmká.

Je nádherná, hladím ju po tele, vnímam jej mäkkosť, ktorá sa do mňa zabára. Prsty si zamotá do mojich vlasov a potiahne, zastonám od rozkoše a vnorím si tvár hlbšie do jej krku. Jej smiech ma poštekli na kľúčnej kosti.

Je to už naša druhá spoločná noc a ja sa doslova nespoznávam. Evie je ako prílivová vlna, ktorá ma vždy stiahne so sebou. Je tichá, ale vytrvalá. S radosťou sa jej poddávam.

Znova jej prejdem palcom po jazve a ona mi zaborí nos do pleca.

„Zvyčajne takéto veci nerobím.“

V rohu izby leží prevrátený stôl. Kávovaru sa nejakým zázrakom podarilo prežiť náš búrlivý príchod a zostať na mieste. Nikde nevidím keramickú nádobu s príchutou do kávy, ale jednorazové plastové šálky ležia rozsypané po koberci a pripomínajú kométy na oblohe. Ako biele bodky na tmavomodrom pozadí.

Jemne jej sklžnem dlaňou po chrbte a naširoko rozťahnem prsty, aby som zistil, koľko jej pokožky dokážem dlaňami zakryť. Cítim teplo jej tela, jej tmavá pokožka má zlatohnedú farbu. Ako fľaša whisky na najvyššej polici, v ktorej tancuje popoludňajšie slnko.

Keď sa pod ňou pohnem, jej stehno sa o mňa príjemne otrie. Vzdychnem.

„Ničenie hotelových izieb nie je tvoje hobby?“ spýtam sa.

So smiechom si šúcha čelo o môj krk, až sklžne cez moje plecia a usadí sa mi na hrudi. Nadvihne sa na jednej ruke a podoprie si bradu.

„Nie.“ Načiahne sa za moje ucho a vytiahne mi z vlasov kúsok peria. Pohľadom pritom zavadí o napoly roztrhaný van-

kúš, ktorý mám ledabolo zastrčený pod hlavou. Len-len že som prikrývky rovno nestrhol z postele, keď sme do nej dnes večer padli – keď mi nechtami prešla po chrbte, ovinula si dlhé nohy okolo môjho drieku a prešla mi zubami po kľúčnej kosti. Tíško a slastne vzdychne, pozerá sa mi priamo do očí, na perách sa jej zjaví zmätený úsmev, keď si obrútim prameň jej vlasov okolo prsta a potiahnem. Pred dvadsiatimi minútami som mal v jej vlasoch celú päsť a zrejme ju pobavilo, že si teraz vystačím s jedným prameňom.

„Väčšinou sa na pracovných cestách nenechám takto rozptýliť,“ vysvetľuje.

Tak to sme dvaja. Na mňa väčšinou žiadne rozptýlenie nezaberá. A hoci sa vôbec nebránim známostiam na jednu noc, na tejto služobnej ceste som žiadnu neplánoval. Severovýchodná konferencia pestovateľov biopotravín nie je práve ideálne miesto na romantické zoznámenie. Nuž, teraz je to inak.

Náš spoločný pohár tequily vystriedal panák pri bare. A potom Evie objednala celú fľašu. A po tej fľaši som jej zlízal soľ z vnútornej strany zápästia. To už mala pod stolom koleno pritísnuté k môjmu. Potácajúc sme sa dovliekli do penziónu na kopci a padli sme do postele, akoby čakala len na nás.

Zistil som, že mi tequila celkom chutí – ale len keď ju ochutnám z nej.

A tak sme skončili tu – prepletení a nahí, už druhú noc po sebe. Po prvej noci som neplánoval vrátiť sa do toho baru, vravel som si, že ju viac nebudem hľadať. Ale nemohol som prestať na ňu myslieť. Na to, aké to bolo, keď naše telá ležali

v objatí. Na ten tichý chrapľavý ston, ktorý sa jej vydral z hrude, keď jej moja ruka sklízla medzi stehná. Na jej čierne vlasy rozsypané na snehobielych vankúšoch.

Len čo na konferencii skončil posledný rečník, vrátil som sa do toho baru, akoby ma tam lákal spev sirény. Bola tam, na tej istej stoličke, pri tom istom barovom pulte, na tvári jej žiaril rovnaký nádherný úsmev.

Hánkami jej prejdem po ruke a fascinovane sa prizierám, ako sa pri mojom dotyku zachveje.

„Ľutuješ to?“ posadím sa a jemne jej naznačím, aby si aj ona sadla. Aj to spraví, upraví si dlhé nohy okolo mojich bokov. „To rozptýlenie?“ doplním.

Pot na mojej pokožke ledva uschol, no aj tak po nej znova túžim. Pri pohľade na ňu ma zakaždým začnú svrbieť dlane. Zatúžim ochutnať jej mäkkú pokožku tesne pod uchom, cítiť, ako sa jej telo chveje a vlní nad mojím. Chcem prikryť dlaňami dve priehlbinky na jej chrbte a cítiť páľavu jej pokožky na mojom tele.

Usmeje sa a zahryzne si do spodnej pery, akoby mi čítala myšlienky. Palcom mi prechádza po atramentovej kresbe, ktorá mi beží po pleci. Jemne ma po ňom plesne a ja zbadám v zrkadle nad skriňou náš odraz – pokrčené biele prikrývky a jej zlatistú pokožku, moju ruku ovinutú okolo jej drieku. Nerád sa fotím, ale zrazu ma zaplaví mocná túžba navždy si zachovať obrázok našich dvoch nahých tiel v tesnom objatí. Jej tvár zaborenú v mojom krku, náznak krivky jej zadku.

Nosom jej sklízne pod bradu a do chvejúcej sa pokožky tesne nad jej pulzom vtlačím dlhý bozk na povzbudenie, aby odpovedala na moju otázku.

„Nie. Vlastne si krásne rozptýlenie, Beck. Stálo za to,“ šepne. Je to ako tajomstvo vyslovené v tme. Odmlčí sa a potom pokračuje: „A čo ty, ľutuješ?“

Nie, neľutujem. Hoci by som asi mal. Usmejem sa a zubami jej prejdem po krivke hrdla, jemne ju uhryznem do ušného lalôčika a potiahnem. V zrkadle sledujem, ako sa jej celé telo zachveje, a stisne ma nohami.

„Aj mne sa toto rozptýlenie veľmi páči,“ poviem a objímam ju okolo pása. Vovediem ju do hladkého rytmu, až kým obaja nelapáme po dychu, nechtami ma škriabe vo vlasoch.

„Chcel si...“ zahmká a nadvihne sa na kolenách, jemne ma tlačí s rukou na hrudí, až kým sa chrbtom neopieram o čelo postele. Nemá problém prevziať iniciatívu, a páči sa mi, že bez váhania povie, čo chce a ako sa jej to páči. Zvuk jej chrapľavého hlasu ma včera večer pri milovaní vzrušoval, stiskal som jej boky a do bodky som splnil všetky jej inštrukcie.

„Pomalšie.“

„Pritlač.“

„Áno, tak. Presne tam.“

Keď hlavou narazím do dreva, ozve sa tupé buchnutie, znova sa mi usadí v lone a ovinie okolo nás prikrývky, až kým nie sme nahí v tesnom objatí. Na jazyku pocítim váhu tichého vzdychu túžby. Čosi zamrmle a znova zastoná, ďalší nádherný zvuk, po ktorom ju jednoducho musím pobožkať. Odtiahne sa a pozrie sa na mňa spod ťažkých viečok. „Chcel si viac?“

Zasmejem sa. Pozriem sa na ňu. Jasné, že ju chcem, myslím iba na to. Nakloním sa a naše pery sa spoja v hlbokom bozku,

ruka mi sklízne z jej zátylku a chytím ju popod bradu. Chvíľu ju tak držím a ona zaborí ruky do mojich vlasov a netrpezlivo sa nado mnou zavlní.

Aj ja viem byť panovačný.

„Chcem viac,“ poviem jej – ďalšie priznanie –, rukou sklízmem medzi nás a zľahka ju pohladím po nádhernej pokožke tesne pod pupkom. „Chcem všetko.“

Prebudím sa na tlmené hrmenie, na hrubé sklo bubnuje dážď. Cez pootvorené okno zafúka studený vietor, zastonám a zamrvmím sa pod prikrývkou, rukou šmátram vedľa seba a hľadám teplo spiacneho tela. Pamätám sa, ako Evie zamrmlala čosi o izbovej službe, zavráta sa hlbšie do perín a zaspala, oboma rukami objímajúc moje rameno. Potom som zaspal aj ja. Bolo to... pekné. Iné, ale pekné.

Nadvihnem sa na lakťoch. Posteľ vedľa mňa je prázdna. Zvláštna, nepočul som ju vstávať. Kedy vykĺzla z postele? Väčšinou nespím tak tvrdo.

Pohľad mi padne na kúpeľňu, na poodchýlené dvere, cez ktoré visí použitý uterák. Možno si len zbehla po kávu. No nikde nevidím ani jej kufor a na nočnom stolíku nie sú žiadne jej veci. Prejdem pohľadom po izbe. Jediný náznak toho, že tu bola, je napoly vypitý pohár vody na bielizníku a na stole pokrčená účtenka.

Padnem tvárou na vankúš.

Prebúdať sa sám nie je pre mňa nič nové.

„Idiot,“ nadávam si. Vzdychnem a zatlačím si dlaň do čela. Nie je to predsa prvýkrát.

Mám tu povinnosti a ani jedna z nich nezahŕňa nádhernú ženu s dlhými nohami.

Prevrátim sa na chrbát. Za oknom sa zhromažďujú búrkové mraky. No tak, pozbieraj sa a spomeň si, kvôli čomu si sem prišiel, vravím si.

* * *

NOVEMBER EVELYN

Tak to som teda nečakala.

Chodím hore-dole po izbe v jedinom penzióne v Inglewilde a môj tieň ma sleduje po kvietkovanej tapete. Kým som bola na farme, zrejme sa tu zastavila Jenny, majiteľka penziónu, pretože po návrate z farmy som v izbe našla sviečky a sušienky. Všetko pôsobilo veľmi príjemne a romanticky.

Zamračím sa na sviečku slonovinovej farby a v duchu preberám možnosti.

Ten víkend v Maine som bývala v podobnom hotelíku. Na parapete boli kvety a v posteli som mala chlapa s pomaľovaným telom, na krku som cítila jeho pery a v ušiach mi zvonil jeho chrapľavý smiech. Toho istého muža som práve stretla na farme, ktorú som prišla ohodnotiť. Vraj tu pracuje.

Je to vôbec možné?

Z lesklej cínovej tácky v rohu sa na mňa usmievajú sušienky. Jednu si uchmatnem a prstom prejdem po obrazovke mobilu.

Josie zdvihne na tretie zvonenie. „Aká bola cesta? Všetko v poriadku?“

„Máme problém,“ zahuhnem s ústami plnými horkej čokolády a arašidového masla.

„Čo sa deje?“ zvážnie. V pozadí počuť šušťanie papierov a cinknutie šálky, ktorú zrejme odkladá na tanierik. Skontrolujem čas. V Portlande je neskoré popoludnie. Josie má zrejme za sebou ôsmu šálku kávy. „Zase ti od Swaya objednali únikovú miestnosť?“

Môj tím od Swaya si pred dvomi mesiacmi zmyslel, že keď budem štyridsaťpäť minút hľadať východ zo zamknutej miestnosti, bude z toho skvelý materiál na internet. Nikto ma na to nepripravil ani nevaroval. Ešte šťastie, že netrpím klaustrofóbiou.

„Nie, ale vďaka za pripomenutie.“ Josie sa zasmeje a ja sa zveziem na peľasť postele, nespúšťajúc z očí tácku so sušienkami. „Dnes som dorazila na farmu.“

„A? Tak veľmi si sa na to tešila.“

Naozaj som sa na tento projekt tešila. A stále sa teším. Je to vianočná farma na východnom pobreží Marylandu. Vlastní ju a prevádzkuje istá Stella. Jej príbeh je roztomilý a veľmi romantický a jej farma ma na prvý pohľad očarila. Len som nečakala, že hlavným farmárom je chlap, s ktorým som pred tromi mesiacmi zažila svoju prvú – a aj poslednú – známosť na jednu noc.

Spomínam si na naše prvé stretnutie. Vošiel do toho baru, vlasy mal rozčuchané, rukávy na bielom tričku trochu vyhrnuté a oči ako morské sklo. Stačilo, aby sa na mňa raz pozrel, a žalúdok mi padol až k nohám.

„Je tu Beckett.“

„Aký Beckett?“

„Veď vieš,“ stíšim hlas. „*Ten* Beckett.“

Na druhej strane linky počuť zápas so šálkou a ozve sa záplava kreatívnych nadávok. „Beckett z Mainu? Myslíš toho sexi potetovaného Becketta?“ Zapíska a potom pokračuje o tri oktávy vyššie. „Ten výnimočný Beckett, s ktorým mala Evie, ktorá sa po sto rokoch trochu uvoľnila, známosť na jednu noc?“

Nevydržím a vezmem si ďalšiu sušienku. „Áno, ten.“

Povedala som Josie o Beckettovi, keď som to raz prehnela s bielym sauvignonom, zabalená na jej gauči ako burrito. Nechápala som, prečo na neho myslím ešte aj niekoľko mesiacov po tom. Mala to predsa byť len taká nevinná zábavka. Prchavá známosť. Bez záväzkov.

A nečakala som, že sa mi spomienky na neho budú vracat' každú druhú noc v horúčkovitých snoch.

Josie sa tak zachechce, až musím oddialiť mobil od ucha. Niekedy je hrozná.

„Veľmi pekne ti ďakujem za podporu.“

„Prepáč, prepáč,“ ospravedlňuje sa, ale neprestáva sa smiať. Márne sa snaží upokojiť. „To je neuveriteľné! Čo tam robí, je na návšteve?“

„Nie, pracuje tu. Má na starosti prevádzku farmy.“ Stará sa o farmu spolu s majiteľkou Stellou a Laylou, ktorá šéfuje pekárni.

Josie sa rozosmeje ešte viac. Mám ten mobil vyhodit' z okna? „Tak preto je manuálne taký zručný?“

„Chceš padáka?“

Nikdy som Josie neprezradila nič o jeho manuálnych zručnostiach, no teraz sa mi všetko vracia veľmi podrobne. Ako mi dokázal svojou veľkou dlaňou zakryť celé stehno. Na nádher-

ný pohľad na jeho bicepsy, keď vystrel prsty a zdvihol ich. Bolo také jednoduché ho poslúchnuť, keď ma viedol do perfektnéj polohy. Jeho palec za mojím uchom. Jemná čiara súhvezdí, vinúca sa mu od zápästia po lakeť.

„Nikdy by si ma nevyhodila,“ namietne Josie. „Umrela by si od nudy.“

Josie je mojou samozvanou asistentkou, odkedy sme dovršili osemnásť a ja som sa rozhodla založiť si kanál na YouTube. Formálne sme záležitosť doriešili, keď prišiel úspech na sociálnych sieťach, ona však v prvom rade zostala mojou najlepšou kamarátkou. Vždy sa môžem spoľahnúť na jej úprimnosť.

A to je na našom vzťahu to najlepšie, a zároveň najhoršie.

„Zhrňme to. V auguste si sa vyspala s atraktívnym neznámym. Odišla si bez jediného slova a teraz, v novembri, si ho stretla znova, pričom máš ohodnotiť jeho farmu v súťaži na sociálnych sieťach.“ Zachichoce sa, no ja jej dobrú náladu nezdieľam. „Ale teraz vážne. Je vôbec niečo také možné?“

„Mňa sa nepýtaj.“

„Čo budeš robiť?“

„Veď ti hovorím, nemám ani poňatia.“

Potiahnem za uvoľnenú nitku na okraji vyšívanej deky. Teraz nemôžem odísť. Ako by som to vysvetlila svojim sponzorom? *Prepáčte, ale túto farmu nemôžem ohodnotiť, pretože som sa pred tromi mesiacmi vyspala s jedným jej zamestnancom.* Na stretnutiach síce pôsobia milo, ale pochybujem, že by ma za to pochválili.

A navyše nemám vo zvyku utekať pred problémami. To ja som sa rozhodla stráviť noc s Beckettom. A nikdy som to ne-

oľutovala, hoci na naše milovanie nemôžem zabudnúť. Neklamala som, keď som mu povedala, že bol nádherné rozptýlenie. Po dlhom čase mi pomohol krásne sa uvoľniť. Smiala som sa. Zabávala som sa.

Cítila som sa byť sama sebou.

Tu som však pracovne. Nemôžem Stellu sklamať. Jej viačková farma je presne taká, ako ju opísala vo svojej prihláške. Dokonca ešte krajšia. Zaslúži si dostať sa v tejto súťaži do finále aj získať uznanie. Potrebujem len chvíľu, aby som sa spamätala. Musím sa pozbierať zo šoku, že som ho znova stretla, a posunúť sa ďalej.

„Plán je...“ Mám ja vôbec nejaký plán? Poobzerám sa po izbe a hľadám inšpiráciu. V tejto chvíli asi bude najlepšie, ak dojem tie sušienky. A zožením fľašu vína...

Ktosi zaklope, stuhnem. V zlej predtuche hľadím na priezor na dverách. Mám pocit, že viem, kto stojí za nimi.

„Panebože, niekto klope?“ zhíkne Josie celá bez seba. „Je to on?“

Vstanem z postele a prejdem si dlaňou po vlasoch. Samozrejme, že je to on. „Musím končiť, Josie.“

„Prehod' ma na videohovor,“ prosíka. „Alebo vieš čo? Ja to urobím. Evie, prisahám, že ak mi teraz položíš, tak...“

Zložím jej skôr, ako stihne dokončiť svoju hrozbu, a odhodím mobil na stôl. Okamžite sa na ňom rozbzučí žiadosť o prijatie videohovoru, no ignorujem ho a pre istotu ho strčím pod vankúš.

Neponáhľam sa k dverám, zaváham s rukou nad kľúčkou. Keď dnes ráno vošiel do pekárne, žalúdok sa mi prepadol až k nohám, presne ako naposledy. Ako keď som ho v tom bare prvý raz zbadala. Bolo to ako déjà vu. Len namiesto bieleho

trička mal na sebe flanelku. A na hlave šiltovku s vyšívaným stromčekom obrátenú šiltom vzad.

Nechápavo na mňa vyvalil oči.

Rýchlo otvorím dvere, akoby som si strhávala náplast'. Stojí tam Beckett a rukami sa opiera o zárubňu, dlaňami ju zvierajú tak silno, akoby sa ledva ovládal. Ponaťahuje si prsty a mne sa ihneď vynorí spomienka, ako tieto ruky silno držali moje stehná, Beckett kľachiaci pred mnou a do čela mu padá prameň tmavých blondavých vlasov.

Stiahne mi hrdlo.

„Ahoj,“ zašepkám. Bojím sa na neho pozrieť a v hlase mi zaškrípe šmirgel'. *Len tak ďalej, Evie.*

Odkášlem si.

Pozera na mňa túžobným malátnym pohľadom, pohľad mu sklzáne z vrchu mojej hlavy na sveter, ktorý mám prehodný cez plecia. Oblizne si spodnú peru. Aj ja sa ledva držím na nohách, takže zárubňa znie celkom lákavo. Mala by som sa chytiť toho mosadzného klopädla na dverách, akoby od toho závisel môj život.

Neviem, prečo som sa v tú hmľistú letnú noc pred niekoľkými mesiacmi rozhodla priviesť Becketta do svojej hotelovej izby. Nikdy predtým som o takúto známosť nemala záujem. Jednoducho...

Vošiel do baru a ja som v tom bola až po uši.

A očividne stále som.

„Ahoj,“ zašepká tiež. Vydýchne cez nos a odlepí sa od zárubne, pričom hodí pohľad ponad plece na prázdnu chodbu za ním. Dopraje mi nádherný pohľad na svoju mocnú čeľusť, musím si znova odkášľať. „Máš chvíľku čas?“

Prikývnem a odstúpim od úzkych dverí, aby mohol vojsť dnu. Moje hmlisté spomienky na neho zrejme skreslili predstavu o jeho skutočnej výške. Keď takto stojí uprostred miestnosti s rukami vo vreckách, predstierajúc, že študuje maľbu jazera nad stolom, pôsobí ohromujúco. Zatvorím dvere a snažím sa nemyslieť na posledný raz, keď sme sa ocitli na podobnom mieste.

Biele tenké závesy. Rozhádzané prikrývky. Jeho teplá dlaň medzi mojimi lopatkami. Jeho hlas v mojom uchu, keď mi hovoril, aká som nádherná. Aby som *to vzala*.

Potrasím hlavou a opriem sa o bielizník, nohy si prekrížim v členkoch. Vôbec si to neuľahčujem. „Chcel si sa o niečom porozprávať?“

Prikývne, stále si prezerá tú maľbu. Úkosom sa na mňa pozrie. „Takže influencerka, čo?“

Nepáči sa mi tón jeho hlasu, cítim v ňom akési nevyslovené obvinenie. Nepovedala som mu vtedy, čím sa živím, ale ani on mne. Obaja sme sa počas našich spoločných chvíľ sústredili na... iné veci. Keď sme sa stretli v tom bare, nevedel, kto som, a bola to príjemná zmena. Osviežujúca.

Aj keď to možno znie povrchne, mám problém nadväzovať skutočné vzťahy, kvôli tomu, čo robím. Ak ma muži oslovia, zvyčajne chcú zo mňa vyťažiť – napríklad fotku na jednom z mojich kanálov, reklamu na produkt. Raz mi dokonca jeden chlap navrhol nakrútiť erotické video.

Takže keď sa Beckett zjavil v tom malom bare s potetovanými ramenami a namiesto vypočítavosti som v jeho očiach videla obdiv, riskla som to. A zobrala som si niečo pre seba.

A hľa, ako sa mi to vypomstilo.

„A ty farmár, čo?“ napodobním jeho chladný nezájum. Kútiky úst mu klesnú, ruky po bokoch zovrie do pästí.

„Som len prekvapený,“ odpovie mierne sarkasticky. Ako-by ani sám neveril, že sa o tom so mnou vôbec musí rozprávať. Akoby bol fakt, že pracujem so sociálnymi sieťami, tá najhoršia a najodpornejšia vec, akú si vie predstaviť. Potiahne nosom a pomasíruje si hánkami sánku. „Nečakal som, že ťa znova uvidím.“

Tak to sme očividne dvaja, keďže som dnes popoludní utiekla z Laylinej pekárne, akoby mi za päťami horelo. To však neznamená, že sa kvôli tomu budem správať ako idiot.

Opatrne ma sleduje s prižmúrenými očami. *Prečo tá tácka so sušienkami nie je bližšie?* „Vedela si to?“

„Čo?“

„Že tu pracujem?“

Zamračím sa a vystrčím bradu. Hádám si nemyslí, že som to urobila naschvál? Že som prišla k nemu do práce, aby som ho...? Obťažovala? Ponížila?

„Jasné, že nie,“ odpoviem rozhodne. „Nečakala som, že sa ešte niekedy uvidíme.“

Usmeje sa, ale nie je to pekný úsmev.

„A dala si mi to jasne najavo, Evie.“

Vyvalím na neho oči.

„Prepáč,“ povie mi chladne. Očividne mu to vôbec nie je ľúto. „Asi dávaš prednosť Evelyn.“

Pri ostrom tóne v jeho hlase sa vo mne čosi pohne. Znie frustrovane, akoby nebol vo svojej koži. Stojí v rohu pri stole a je neprirodzene tichý, ako socha, v očiach sa mu zračí hnev a frustrácia. Neviem, prečo ma tak raní, že ma zrazu volá Evelyn, ale bolí to.

No na ničom z toho nezáleží. Vôbec mi nezáleží na tom, že sa na mňa pozerá, akoby som bola klinec v jeho topánke.

Medzi nami to nič nemení. Ani na minulosti, ani na prítomnosti.

Ide len o to, že... s ním som bola Evie.

A bolo to nádherné.

Ticho medzi nami oťažie a tlačí ma k zemi. Beckett dlho nič nevraví. Zašomre akúsi nadávku, zloží si šiltovku a niekoľkokrát si prejde dlaňou hore-dole po zátylku. Až do vlasov, ktoré sa mu postavია.

„Počuj, nechcel som...“ zakloní hlavu a pozrie sa do stropu, napäto natiahne krk do strany. Vzdychnie si a vystrie sa a potom na mňa uprie pohľad, v ktorom sa mu akosi podarí vyjadriť podráždenie aj únavu súčasne. Netuším, čo mám na to povedať. Netuším, čo mám robiť. Toto je celkom iný Beckett ako ten, ktorý mi šepkal nežné slová a jemne sa ma dotýkal, a jeho tichý a chrapľavý smiech sa ozýval v tme.

„Ospravedlňujem sa. Preto som sem neprišiel.“ Zatne zuby tak silno, až je zázrak, že vôbec prehovorí. „Som tu, lebo ťa chcem poprosiť, aby si neodchádzala.“

Nedokážem zadržať zvuk, ktorý mi vyjde z úst. Ak sa ma takýmto spôsobom snaží presvedčiť, aby som ostala, potom nechcem vidieť, ako by ma presviedčal, keby chcel opak. „Presviedčanie ti teda veľmi nejde.“

„Evelyn.“

„Myslím to vážne.“

Ešte viac sa zamračí. „Táto súťaž znamená pre Stellu veľa. A aj pre mňa. Naša farma potrebuje pomoc. Prosím ťa, daj nám šancu.“

V hrudi znova pocítim bolestivé šklbnutie.

„Myslel si si, že nedám?“

„Veď si utiekla,“ pripomenie mi, kútiky jeho úst prezrádajú náznak úškrnu. Po chrbte mi sklzáne vlna túžby. Ako je to možné? „Keď si ma zbadala v pekárni, doslova si ušla.“

Skloním hlavu. Nie som na to veľmi hrdá. Ale bola som v šoku. „Máš pravdu.“

Zrazu medzi nami zavládne iné ticho.

„Chcel by som nejakú záruku,“ pokračuje potichu. Nervózne presúva váhu z nohy na nohu. „Že neodídeš.“

„Akú záruku?“ nechápem. Keď na to nič nepovie, vydých-
nem a zdvihnem k nemu oči. Stále sa mračí, malá vráska medzi jeho obočím sa prehlbuje. „Ako ťa mám uistiť?“

Mohla by som mu zložiť haiku. Upiecť koláč a podpísať ho polevou z maslového krému. Viem, že mi neverí, lebo minule som odišla bez rozlúčky. Ale veď to bola iba známosť na jednu... dobre, na dve noci. Jeden jediný spoločný víkend.

Nemusím mu dávať žiadne záruky.

Oči mu zrazu stmavnú. Prvýkrát, odkedy vošiel do izby, sa mi zahľadí priamo do očí. Zrazu sa medzi nami niečo stane, cítim, že ma k nemu niečo priťahuje. Cítim to tak mocne, akoby sa mi dotkol ramena. Akoby mi priložil dlaň na chrbát.

„Sľúb mi to.“

„Mám ti to podpísať vlastnou krvou?“

Nespokojne zavrčí. Prevrátim oči. „Beckett, je to moja práca. A nedovolím, aby ma niečo ovplyvnilo. Stella si zaslúži to najlepšie. Nemám v úmysle prekaziť jej to.“

Vždy som sa snažila robiť svoju prácu čo najsvedomitejšie. Možno si myslí, že moja práca nie je seriózna, ale mylí sa. Môj

vplyv dokáže urobiť pre ľudí veľa. Môžem pomôcť tejto farme postaviť sa na nohy – prilákať zákazníkov, pozornosť, spustiť vlnu aktivity na sociálnych sieťach.

„Takže sľubuješ?“

Prikývnem a odrazu cítim únavu až po špičky prstov. Najradšej by som sa vrhla na zvyšok sušienok a potom do posteľe – presne v takomto poradí.

Chcem sa zbaviť ducha svojej minulosti so známostami na jednu noc.

„Sľubujem. Zajtra prídem na farmu. Môžeme začať odznova.“

„Takže neodídeš?“ opýta sa a ja si spomeniem na to zahmlené sivé ráno, na búrku valiacu sa od pobrežia. Na jeho ruky natiahnuté pod vankúšmi, nahú pokožku jeho chrbta a priehľbinu nad jeho zadkom. Jemné buchnutie dverí, keď som ich za sebou zatvorila s kufrom pri nohách.

Zhlboka sa nadýchnem cez nos a pomaly vydýchnem. Nie je to jeho chyba, že mi nedôveruje. Beckett očividne len tak ľahko neodpúšťa.

Vezmem si ďalšiu sušienku. „Zostanem.“

PRVÁ KAPITOLA

Beckett

MAREC

„VRÁTIŠ SA ešte do postele?“

Hlas má ospalivý a chraplavý a na spodku hrdla má cucflek v podobe tmavofialovej ranky, od ktorej nedokážem odtrhnúť oči. Natiabne si ruky nad hlavou, prikryvka jej pri tom sklzne o pár centimetrov nižšie a odhalí krivku jej prs. Túžim sa zahryznúť do tej látky a stiahnuť ju dole, až kým nebude podo mnou celkom nahá. A stovky iných vecí.

Pokrútim hlavou z miesta, kde sa opieram o pracovný stôl v rohu miestnosti, a namiesto toho si znova odpijem z kávy.

Kroť sa, hovorím si. Dopekla, musíš sa trochu krotiť.

Uškrnie sa na mňa.

„Jasné, rozumiem.“ *Spustí ruky, jednu si vpletie do vlasov, zatiaľ čo druhou vklzne pod plachtu. Jedno obočie vyzývavo nadvihne. „Rád sa pozeráš.“*

S Evie robím rád všetko. Chcem si omotať jej čierne hodvábne vlasy okolo päste a na krku cítiť jej úsmev. Včera v noci ústami dvadsaťdva minút mapovala moje tetovanie na bicepse. A to chcem

tiež. Túžim jej vybozkávať všetky pehy na vnútornej strane zápästia a aj odtlačky na bokoch.

Vstanem od stola a odložím šálku. Pristúpim k posteli a sledujem pohyb jej ruky. Prejde si ňou nižšie po bruchu, na krásnej tvári jej pohráva zmyselný úsmev. Kolenom sa opriem o posteľ a nájdem jej členok, nahé chodidlo má prebodené cez okraj postele.

„Rád sa pozerám,“ poviem jej. Zovriem jej stehno a vsuniem sa medzi jej dlhé nohy. Pobožkám ju na vnútornú stranu kolena a celým telom jej prejde triaška. Potom ju pobožkám trochu vyššie. „Ale ešte radšej sa dotýkam.“

Niektó mi pichne prstom do hrude a bezohľadne ma vytrhne z môjho obľúbeného sna.

„Nedávaš pozor.“

Koleno mi vyskočí a čižma sa mi zachytí o stoličku predomnou a nebezpečne rozhojdám Becky Gardenerovú. Rukami zovrie kraje stoličky, až jej zbelejú hánky, a spráži ma pohľadom ponad plece. Zahľadím sa na svoje čižmy a zamrmlám čosi na ospravedlnenie.

„Dávam,“ poviem Stelle a odstrčím jej ruku.

Trochu. Vlastne vôbec. Je tu príliš veľa ľudí. Všetci podnikatelia z mestečka sú natlačení v jednom konferenčnom priestore v komunitnej miestnosti – v starej miestnosti, ktorá zrejme kedysi slúžila na odkladanie veľkonočných dekorácií, súdiac podľa tak trochu strašidelného asi dvojmetrového zajača v zadnom rohu. Cítiť tu zatuchnutú kávu a sprej na vlasy a tety zo salóna sa neprestali chichotať, odkedy vošli dnu. Pripomína mi to slávnostný sprievod, keď sedím s prekríže-

nými nohami, zatiaľ čo okolo mňa prechádzajú bubeníci. Zo všetkých tých zvukov cítim napätie v pleciach, v krku pocítim bodnutie nepohodlia.

A neustále nadväzujem očný kontakt s tým zajacom.

Zvyčajne na takéto schôdze nechodím, ale Stella bola neoblomná. *Chcel si byť spoluvlastníkom*, pripomenula mi. *Také veci partneri robia*.

Myslel som si, že keď sa stanem spoluvlastníkom, budem si nakupovať exkluzívne hnojivo, ako sa mi zachce, a nie, že budem tvrdnúť na totálne zbytočných schôdzach. Prácu, pri ktorej trávim väčšinu času zo svojho dňa vonku, som si vybral z nejakého dôvodu.

Som tam sám. V tichu.

Nerád sa rozprávam s ľuďmi. Často nepoviem tie správne slová v správnom poradí a čase. Vždy keď prídem do mesta, zdá sa mi, akoby som vstúpil do svetla reflektora. Viem, že niekedy sa mi to len zdá, ale občas...

Občas Cindy Croswellová predstiera, že jej prišlo zle v rade v lekární, len aby som jej musel pomôcť na nohy. Alebo sa ma Becky Gardenerová pýta, či by som mohol vypomáhať na školskom výlete, zatiaľ čo ma hlce očami, akoby som bol steak s pečenými zemiakmi. Väčšinou, keď prídem do mesta, ani len netuším, čo sa to vlastne deje, ale mám pocit, že ľudia sa zbláznil.

„Vôbec nepočúvaš,“ pridá sa Layla sprava, má prekrížené nohy a rukou šmátra v obrovskej miske s pukancami, ktorú sem priniesla. Layla sa na farme stará o pekára, zatiaľ čo Stella má na starosti propagáciu a marketing. Keďže Inglewild je malé mestečko a Stella sa nechce vzdať svojho sna urobiť z našej farmy pilier komunity, zrejme sa takýmto schôdzam nevyhneme.

Nemám ani poňatia, čo sa tu vlastne rieši.

„Odkiaľ sa vzali tie pukance?“

Pozriem sa na gigantickú tašku schovanú pod jej stoličkou. Stavím sa, že sú v nej čokoládové *brownies* a polovica krabice s krekrami. Tvrdí, že inglewildské stretnutie malých podnikateľov, ktoré sa koná dvakrát do mesiaca, sa nedá zvládnuť bez poriadneho občerstvenia. Myslím, že má pravdu, len by mohla ponúknuť aj nás.

Layla mi zakrúži prstom rovno pred tvárou a odignoruje moju otázku. „Máš na tvári ten zasnívajúci výraz. Myslíš na Evelyn.“

„Vôbec nie.“ Vzdychnem a ponáťahujem si plecيا, snažiac sa zbaviť toho napätia, ktoré sa medzi nimi usadilo. „Premýšľal som nad paprikovými semienkami,“ zaklamem.

Nedokážem sa sústrediť. Som takýto už od tých dvoch hmlistých augustových nocí. Pokožka s perličkami potu. Vlasy ako poľnoc. Evie St. Jamesová voňajúca po morskej soli. Evie s citrusovou príchuťou.

Odvtedy jej mám plnú hlavu.

Layla prevráti oči a vopchá si do úst ďalšie sústo pukancov. „Jasné, jasné. Ako povieš.“

Stella sa načiahne cezo mňa a vezme Layle misku z rúk. „O chvíľu začneme. Skúste sa tváriť ako profesionáli.“

Nadvihnem obe obočia. „Kvôli tejto schôdzi?“

„Áno, práve kvôli tejto schôdzi.“

„Aha, áno. Profesionáli, to sme celí my.“

Na poslednej schôdzi sa Pete Crawford snažil zhodiť Georgie Simmonsovú počas hlasovania o nových parkovacích obmedzeniach pred spotrebiteľským družstvom. Podarilo sa

mu dokonca zinscenovať scénu z filmu *Nebezpečná rýchlosť*, aj s rekvizitami a hlasmi.

Stella ma počastuje pohľadom, obráti sa k pódiu a laktom drží miskú. Layla sa prisunie ku mne a položí mi bradu na lakeť. Vzdychnem, zakloním hlavu k ťažkým dreveným trámom, ktoré podopierajú strop, a modlím sa, aby sa to rýchlo skončilo. Pod stropom sa drží splasnutý balón, zrejme pozostatok z valentínskeho večierka, ktorý sa tu konal minulý mesiac. Tuším niečo s rýchlym rande. Moje sestry sa ma tam snažili dostať, ale ja som sa zamkol v dome a vypol som si mobil. Civiem na ten balón a mračím sa. Má tvar vyblednutého červeného srdca, je splasnutý a zaseknutý hore a celý omotaný šnúrkou.

„Rozprával si sa s ňou, odkedy odišla?“

Niekoľkokrát. Raz som jej uprostred noci, keď som to prehľadal s pivom, poslal nemastnú-neslanú správu. A dostal som nič nehovoriacu odpoveď. Fotku, na ktorej stojí uprostred nejakého poľa s textom: Nie je tu síce tak krásne ako na tvojej farme, ale aj tak je tu pekne. Mobil mi spadol do hlíny, keď mi tá správa prišla, palcom som prechádzal po jej slovách a predstavoval som si, že hľadím jej pokožku.

Influencerka na sociálnych sieťach. Očividne veľmi známa. Stále sa to snažím spracovať. Má milióny sledovateľov. Raz som si ju vyhľadal, keď ma ticho v dome dusilo, a vyfukal som si ju na mobile. Prezrel som si jej profil a nedokázal som odtrhnúť zrak od toho malého čísla navrchu.

To bolo posledný raz, čo som si ju vyhľadal.

Toto nebola moja prvá známosť na jednu noc. Mal som ich mnoho. Ale Evie nedokážem dostať z hlavy. Keď na ňu mys-

lím, akoby mi žalúdok požieral hlad, akoby mi tesne pod kožou čosi vibrovalo. Strávili sme spolu dve noci. Prečo teda... Nechápe, prečo ju vidím vždy, keď zatvorím oči.

Zavrátnu v prikrývkach. Jej vlasy v mojej tvári. Jej polousmev, ktorý ma privádzal do šialenstva.

„Premýšľal som o paprikách,“ zopakujem, odhodlaný držať sa zubami-nechtami tejto lži. Najlepšie je nedať Layle žiadny dôvod na pochybnosti. Potom by sa určite tak ľahko nevzdala, vrtala by, kým by neprišla na koreň veci. Vyrástol som s tromi sestrami – hroziace vypočúvanie vycítim tak spoľahlivo ako zmenu vetra.

„Výraz tvojej tváre jasne hovorí, že nepremýšľaš o paprikách. Stopercentne je v tom Evelyn.“

„Tak sa na mňa nepozerať.“

„Prestaň sa tak tváriť a ja sa nebudem pozeráť.“

Vzdychnem.

„Len si myslím, že je to škoda, to je všetko.“ Layla sa naciahne cezo mňa a naberie si ďalšiu hrst pukancov. Jeden mi pristane na kolenách. Odhodím ho preč a zasiahnem Becky Gardenerovú rovno do zátylku. *To hádam nie je možné.* Bolesť sa zašklábim a hlbšie sa vnorím do stoličky. „Zdalo sa mi, že sa k sebe hodíte.“

Skôr sme vyzerali ako dve vyľakané mačiatka, ktoré okolo seba krúžia. Po tom, ako som za ňou prišiel do hotela, som jej sľúbil, že ju nebudem vyrušovať v práci. Dodržať ten sľub bolo ťažšie, ako som si myslel. Vidieť ju na farme medzi nekonečnými radmi stromov, s úsmevom na tvári, ako rukami hladí vetvičky... Cítil som sa, akoby ma niekto udrel bejzbalovou pálkou do tváre. Niekoľkokrát. Ale tá súťaž pre Stellu

veľa znamenala a ja som nechcel zničiť naše šance iba kvôli... kvôli...

Letnému poblázneniu? Flirtu?

Čo to vlastne bolo?

Viem iba to, že byť s ňou bola výzva. Nedokázal som prestať myslieť na naše prepletené telá. Na chuť jej pokožky tesne pod uchom. Aké to bolo, cítiť jej vlasy na mojej sánke, na pleciach, na mojich stehnách. Túžil som ju rozosmiať, rozprávať sa s ňou.

A pritom by som na prstoch jednej ruky spočítal ľudí, s ktorými mám chuť sa rozprávať.

Ale nakoniec sme to vyriešili a našli sme spôsob, ako spolu vychádzať počas jej návštevy. Prívetivá konverzácia a zdvorilostné kývnutie. Kúsok sladkého cuketového chlebička, ktorý sme si rozdelili v jedno tiché popoludnie, zachovávajúc medzi nami bezpečnú vzdialenosť. A elektrina, ktorá nás k sebe priťahla v tom bare v Maine, znova zapraskala v tenkom vlákne medzi nami.

A potom odišla. Znova.

A nanešťastie pre mňa som stále neprišiel na to, ako na ňu prestať myslieť.

„Aká odroda papriek?“

Pokrútim hlavou a snažím sa vypudiť z mysle spomienku na Evelyn stojacu medzi dvomi vysokými dubmi na kraji farmy, na jej tvár z profilu zaklonenú k oblohe. Slnko ju maľovalo chvejúcim sa zlatom, okolo nej ticho šveholilo lístie. Odkiaľsem si a zahniezdím sa na rozkladacej stoličke, kolenom zo strany narazím do Laylinho. Tieto stoličky sú pre mňa primálne a v miestnosti je aj tak priveľa ľudí. „Čo?“

„Akú odrodu papriek plánuješ zasadiť? Na poliach som nevidela žiadne štítiky.“

Zozadu po krku sa mi plazí rumenec. „Nikdy nechodíš na pole.“

„Chodím tam každý deň.“

Jasné, každý deň chodí cez polia cestou do pekárne, ktorá je presne uprostred. Ale nikdy sa nevyberie len tak do polí, kde pestujeme zeleninu. Iba ak niečo potrebuje. Podráždene sa poškrabem na sánke. Stavím svoje úspory na to, že zajtra bude odtiaľ ako na potvoru niečo potrebovať.

„Sladkú,“ precedím cez zovreté zuby.

Doriti. Teraz budem musieť zasadiť sladkú papriku.

Layla zahmká, oči jej šibalsky zasvietia. „Akej farby?“

„Čože?“

„Akú farbu sladkých papriek si zasadil?“ spýta sa, zdôrazňujúc každé slovo.

„Zasadil sladké červené papriky, na juhozápadných poliach, v dvoch radoch vedľa cukiet. Ale ty nedostaneš nič, ak budeš stále vyrušovať,“ odvrkne Stella. S Laylou sa na ňu šokovane pozrieme. Stella sa väčšinou takto nenahnevá. A nehovoriac o tom, že... to nie je pravda. A obaja to vieme.

Plecia sa jej trochu uvoľnia, zvezie sa nižšie na stoličke a podá Layle naspäť misku s pukancami.

„Prepáčte. Som nervózna.“

„To vidíme,“ povie Layla s úsmevom a znova šmátra po niečom pod zub. Pozrie sa mi priamo do očí a neodvráti pohľad, až kým sa jej nezúžia na štrbiny so zábleskami orieškovohnedej farby. Vo vlasoch sa jej zachytilo trochu želatíny. Asi s jahodovou príchuťou. Ukáže prstom priamo medzi

moje obočie a raz ma tam štuchne. „Ešte sa neteš. Neskončili sme.“

Odstrčím ju. Pokojne môže dobiedzať aj ďalšieho polroka, ak chce. Budem to mať ako zvuk v pozadí.

Prenesiem pozornosť na Stellu a štuchnem jej čižmou do topánky. Jej noha prestane nervózne poskakovať a Stella sa zaškľabí. „Prepáč.“

„Nemusiš sa ospravedlňovať,“ pokrčím plecيا a pohľadom prejdem po miestnosti. „Luka dnes nepríde?“

Keby tu bol Luka, pohladil by ju po chrbte a ona by sa okamžite uvoľnila. Správali sa takto už predtým, ako sa dali dokopy, a prišerne dlho im trvalo, kým pochopili, čo majú priamo pred nosom. Málo chýbalo a vyhral by som stávkou, na ktorej sa podieľalo celé mesto. Gus z hasičskej stanice o tom stále melie, a dokonca zašiel až tak ďaleko, že si nad sanitku na hasičskej stanici zavesil ceduľu s nápisom: *Najlepší dohadzo-vač v Inglewilde*, akoby mal on niečo spoločné s tým, že Luka a Stella okolo seba krúžili už takmer desaťročie. Zveziem sa nižšie na stoličke a snažím sa uložiť si nohy tak, aby som sa na tú poondiatu stoličku zmestil.

„Je na ceste,“ povie, pohľadom zablúdi k dverám a civie tam, akoby ho dokázala privolať len vnútornou silou. Rukou si odhrnie zamotané čierne kučery z tváre. „Ale nestíha.“

„Neboj sa, príde,“ uistím ju. Luka by toto stretnutie určite nezmeškal. Aj keby jeho útla talianska mama spolu s jeho besnými tetami blokovali dvere. Keď povedal, že príde, tak príde.

„Počuj,“ stíšim hlas a nakloním sa bližšie, uvedomujúc si, že Layla po mojej pravici sa stále napcháva. Práve vyhadzuje

pukance do vzduchu a chytá ich do úst. Vždy sa trafi. „Nenasadil som žiadne sladké papriky.“

Stella sa trocha uvoľní, kútiky úst sa jej rozťahnu do tajnostkárskoho úsmevu. „Viem.“

„Prečo si teda klamala?“

„Pretože si vyzeral, že potrebuješ pomoc. A o tom, že potrebuješ najprv spracovať svoje pocity, pred tým, než sa o ne podelíš s ostatnými, niečo viem.“ Dvere do miestnosti sa s vŕzgáním otvorila a Luka vojde dnu, pátrajúc pohľadom. Vlasy mu odstavajú do všetkých smerov, lemu trička mu napoly vytrčá z džínsov. Vyzerá, akoby sem dobehol priamo z hraníc Delawaru. Stella si vydýchne a rozťahne ústa od ucha k uchu. Na Lukovej tvári sa zjaví rovnaký úsmev, keď ju zbadá v dave. Keď ich takto sledujem, mám pocit, akoby mi niekto hodil mafin priamo do tváre.

„A okrem toho,“ Stella neodvráti pohľad od Luku, ktorý sa snaží predať cez rady ľudí, aby sa dostal na voľné miesto vedľa nej. Zhodí skladáciu stoličku a s ňou takmer aj Cindy Croswellovú. „Už roky túžim po sladkých papričkách.“

„Jasné. To som si mohol myslieť.“

„Luka robí výborné plnené papriky,“ zachichoce sa, keď si Luka sadne na vedľajšiu stoličku. Ruka mu okamžite vklzne pod jej vlasy, plec sa jej jemne zachvejú, keď sa nakloní bližšie k nemu. Odvrátim pohľad k drevenému pódiu, kde sa šerif Jones chystá vystúpiť, ale to tiché mrmlanie medzi nimi sa nedá ignorovať, ani to, ako sa Stella okamžite privinie k Lukovi. Ako si Luka zachytí nohu o nohu stoličky, aby si ju pritiahol trocha bližšie.

Zožiera ma žiarlivosť, a nie je to prvýkrát. Nikdy som nič takéto s nikým nezažil. Nikdy som nepoznal podobnú dôver-

nost, aké to je, priložiť niekomu dľaň na pokožku a sledovať, ako sa ten druhý nakloní bližšie ku mne.

Spomeniem si, ako som jej priložil palec na plnú spodnú peru, červenú ako čerešňa, a zamrviť sa na mieste. Železo podo mnou výstražne zaškrípe.

Kiežby sa mi podarilo zabudnúť na Evelyn.

Layla sa nakloní cezo mňa, miska s pukancami sa mi zaborí do rebier. „Ak vy dvaja potrebujete chvíľu osamote, kutica je voľná.“

Vyprsknem. Stella zastoná. Luka sa nevzrušene nakloní dopredu a zoberie si za hrst pukancov.

„Dá sa zamknúť?“

Layla sa zachichoce tak hlasno, až sa ľudia pred nami obzrú. Niektoré tety zo salónu prestanú trkotať a počastujú nás pohľadmi, zatiaľ čo Alex z kníhkupectva zdvihne na pozdrav šálku kávy. Caleb Alvarez, zástupca šerifa, stojí hneď za šerifom, usmieva sa a nespúšťa oči z Layly.

Zachytím Stellin pohľad, sprisahanecky sa na mňa uškrnie.

„Tak teda začíname.“ Šerif Dane Jones si odkasle a potom znova, vrava v miestnosti sa utíši, každý sa usádza. „Prvá vec na zozname: Pani Beatrice, policajný zbor by veľmi ocenil, keby ste prestali odťahovať autá pred svojej kaviarne na vlastnú päsť. Nemáte na to potrebné vybavenie a niekoľko ľudí sa sťažovalo, keď ste použili vlastné vozidlo ako odťahovku.“

„Chcela ma zabiť!“ zakričí Sam Montez zozadu, klobúk mu sklzne stranou, keď vyskočí zo stoličky. „Odišiel som z auta na minútu – maximálne na dve – a ona sa ma snažila zabiť!“

Priložím si päsť na ústa, usmievam sa. Sam zvykne zabráť dve parkovacie miesta. Na našich úzkych cestách v meste to

zvyčajne nie je problém, ale nemusel by to robiť. Na konci predného radu vidím vrch hlavy pani Beatrice, sivé vlasy má stiahnuté do voľného drdola. Čosi si mrmle popod nos. Dane sa zamračí a Caleb si takmer prehltne jazyk.

„Takýto slovník nebude potrebný. Ak vám niekto blokuje nakladaciu plošinu, môžete bez problémov zavolať mne alebo Calebovi.“

Znova si niečo zamrmle a Shirley zo salóna zalapá po dychu. Dane sa palcom a ukazovákom uštipne do koreňa nosa. „Bea, už som ti vravel, že pred príslušníkom policajného zboru sa vyhni zmienke o fyzickom násilí. Sadni si, Sam.“

Sam si sadne na miesto a nadvihne si klobúk. Luka sa nachiahne cezo mňa po ďalšiu hrst pukancov z Laylinej misky.

„La La, asi som toto zasadnutie podcenil.“

„Väčšinou to tu nie je také pestré,“ bráni sa Stella a zoberie si od neho ponúkané pukance.

„Ale je,“ odvetíme naraz s Laylou.

„Ďalší,“ povie Dane a pozrie sa na kôpku papierov na pódiu. Tlmene zastoná. Upríe na Caleba prosebný pohľad. Ten iba pokrčí plecami a Dane sa opäť otočí k publiku. „Pani Beatrice, keby sa vám podarilo dať dole tie plagáty s hľadanými z vitríny na obchode, bolo by to skvelé.“

Tentoraz nie som jediný, kto sa horko-ťažko ovládne, aby sa nerozasmial. V miestnosti nastane šum a Caleb sa musí otočiť, aby nebolo vidno, že sa smeje – je obrátený k ľuďom chrbtom a pleciami sa mu natriasajú. Pani Beatrice vylepuje plagáty s hľadanými vo svojej vitríne už celé mesiace, odkedy prichytila dvoch turistov, ako používajú umývadlo v zadnej kúpeľni novými a kreatívnymi spôsobmi.

Dane nakloní hlavu do strany a počúva odpoveď pani Beatrice. „Súhlasím, že obnažovanie sa na verejnosti je zločin, ale opakujem: zavolajte mne alebo Calebovi.“ Zodvihne ruku, aby ju zastavil, a pozrie sa dole na pódium. Je netrpezlivý, lebo chce prediskutovať ďalšie body. Ale zrejme tam uvidí niečo, po čom so zavrčaním spracuje celú kôpku papierov. „Takto to nejde, Beatrice, očividne sa musíme porozprávať v súkromí. Preberieme tých...“ prevráti papier a pozrie sa znova, „... ďalších sedem sťažností inokedy.“

„Myslíte si, že niekto na ňu podal sťažnosť preto, že odmieta kúpiť mandľové mlieko?“ zašepká Layla kútikom úst. V skutočnosti ho kúpila. Ibaže ho vliala do nádoby s nálepkou *džús pre hipíkov*.

„Zrejme niečo s Karen a s tým incidentom týkajúcim sa latte,“ odvetím. Väčšinou nechodím do mesta poobede, ale raz som išiel okolo, keď pani Beatrice odmietla obslúžiť Karen Wilkesovú, pretože bola nezdvorilá k obsluhujúcemu personálu. A latte akosi skončilo na Kareninej leteckej bunde z falošnej kožušiny. Nemôžem povedať, že v tomto s ňou nesúhlasím.

„Dobre,“ Danov hlas sa rozľahne po miestnosti a všetci sa znova utíšia. „Ďalší bod: pizzeria,“ zaváha, končekmi prstov si pošúcha fúzy a bradu. Poklopká si po nej a rozhliadne sa po miestnosti. „Matty by vám rád oznámil, že tento mesiac bude mať špeciálnu ponuku. Polovica zárobku zo stried pôjde základnej škole na financovanie ich vedeckých exkurzií.“

Prihlási sa Stella. Dane sa zatvári, ako keby najradšej vyšiel von a už sa nevrátil. „Áno, Stella?“

„Je toto vhodná chvíľa na to, aby som povedala, že ste po-
dľa mňa ten najrozkošnejší pár, aký som kedy videla, a že vám
gratulujem k tomu, že konečne spolu bývate?“

„Na vchodových dverách máte úžasný veniec,“ pridá sa
Mabel Brewsterová odkiaľsi zo stredu. „Milujem vašu fon-
tánku pre vtáčiky v predzáhradke. Nevedela som, že ste taký
talent na záhradkárčenie, šerif.“

Spustí sa vlna komentárov a otázok o šerifovom milostnom
živote.

„Videli ste ich na farmárskom trhu? Prisahám, že som ni-
kdy nevidela Dana Jonesa toľko sa usmievať.“

„Chceš povedať, že sa usmial raz? Pretože to je jeho re-
kord.“

„Držali sa za ruky. Kúpil Mattymu kvety.“

„Kde je Matty? Nemôžeš ho držať niekde zavretého len
preto, že teraz tvoríte pár.“

Ponorím sa hlbšie do stoličky, šum zvukov sa dvíha a oba-
ľuje ma. Je to, akoby mi v hlave niečo bzučalo alebo pískalo
v ušiach. Zatlačím si palcom do dlane a snažím sa sústrediť.

Dane sa tvári, akoby chcel už-už vybehnúť z miestnosti,
líca nad fúzami mu horia, pohráva sa s klobúkom zastrčeným
pod pazuchou.

Štuchnem laktom do Stelly. „Nebojíš sa, že sa to obráti
proti tebe?“

„Ako to myslíš?“

Ukážem na ňu a Luku. „Kedy sa už k sebe nastahujete?“

„Jáj,“ Stella nonšalantne mávne rukou. „Len čo prídeme na
to, ako sa pomestiť. Pochybujem, že Luka je pripravený vidieť
ma v celej mojej chaotickej kráse.“

Stellin zrub je na opačnej strane farmy od toho môjho. Jej malý domček praská vo švíkoch, je zaprataný starými časopismi a poloprázdnyimi hrnčekmi od kávy. Na prvý pohľad pôsobí, akoby tam žila osemdesiatročná žena so zberateľskou mániou, aj Luka je bezmocný. Raz som počul, ako sa hádajú o kuchynských utierkach s vyšívanými trpaslíkmi. Stella ich nechcela vyhodiť, pretože sú vraj dobrou témou na konverzáciu.

„Najprv musíme pristaviť ešte aspoň dve izby, aby sa mal Luka kde vyplakať, keď nebudem jeho tričká skladať ako treba.“ Pokrčí plecami a prehodí si Lukovu ruku okolo pliec. Luka ju jemne uštipne bez toho, aby sa na ňu pozrel, a jej úsmev sa zmení na úškrn. „Rada sa o to podelím s každým, kto sa opýta. A čo sa týka tamtoho... Dane musí vedieť, že ho máme radi. Oboch. Raz mi povedal, že má pocit, že si Mattyho nezaslúži. Báľ sa vziať šťastie do vlastných rúk.“ Oprie sa spánkom o Lukovu bradu. „Nech vie, že mu fandí celé mesto. A že sme radi, že je šťastný.“

To je síce od nej milé, ale Dane momentálne vyzerá, že sa z neho čoskoro stane mláčka na zemi.

„Aj keď bude do konca schôdze vykoľajený?“

Uškrnie sa. Luka zakričí niečo o ladiacich čínskych vozoch. Odpoveďou mu je vlna potlesku, ktorá sa preženie miestnosťou, a Dane si pritlačí päst o čelo. „Obzvlášť vtedy.“

Uškrniem sa, opriem sa dozadu a prekrížim si ruky na hrudi, stiahnem si šiltovku nižšie cez oči a natiahnem si nohy pred seba, ako to len ide. Najlepšie je takéto veci jednoducho pretrpieť.

Zavriem oči, zhlboka sa nadýchnem a myslím na sladké papriky.

DRUHÁ KAPITOLA

Evelyn

„AHOJ,“ OZVE sa nado mnou hlas. Niekto si nahlas a drsne odkašle. „Čakáš na niekoho?“

Zdvihnem pohľad od mobilu a zbadám pred sebou vysokú zamračenú postavu opierajúcu sa bokom o kraj stola. Odkedy som sem prišla, tuším sa ani raz nezasmial – ale vlastne som ho videla iba párkrát. Zrejme sa vždy schoval v nejakej stodole, keď ma videl.

Je mi z toho smutno.

A trocha ma to aj hnevá.

„Nie.“ Odsuniem nohou prázdne sedadlo oproti mne. Je to tiché pozvanie.

Zaváha a potom poskladá svoje telo na malú stoličku. Sledujem ho ponad hrniec s kávou. Laktami sa opiera o stôl, plecia má zvesené. Nakloní sa a civie na svoj tanier, akoby ukrýval všetky tajomstvá sveta. Prejdú minúty a on stále nič nehovorí.

„Takže,“ začnem, položím si bradu na ruku a hlasno si odpijem z kávy. Snažím sa pôsobiť bezstarostne a veselo, čo je v kontraste s trápnyim napätím, ktoré sa mi usádza v žalúdku. Moja mama

vraví, že som citlivá na nálady iných. Že dokážem rozjasniť aj ten najtmavší búrkový mrak.

Pri Beckettovi mám pocit, že sme obaja búrkové mraky. Spolu tvoríme monzún.

„Ako sa dnes máš?“

Pozrie sa na mňa, na konci vidličky má napichnutý kúsok cuketového chlebíka. „Hm?“

„Aký máš dnes deň?“ zopakujem. Ak chcel byť sám, prečo si nesadol k jednému zo stolov pri stene? Namiesto toho si sadol sem, ku mne. „Ako sa dnes máš?“

„Aha,“ zamrví sa na mieste a palcom prejde po okraji porcelánového taniera. „Ide to,“ zamrmle. Zdvihne modrozelené oči a potom znova sklopí zrak. Nasleduje ďalšia pridlhá a trápna pauza. Je to ten istý chlap, ktorý kedysi bez rozpakov prišiel priamo ku mne a sadol si vedľa mňa? A naklonil sa tesne ku mne, až kým som nezacítila letný dážď na jeho koži a spýtal sa ma, čo pijem? „A ty ako?“

„Dobre.“ Mám chuť vziať jeho tanier a šmariť ho na opačnú stranu miestnosti, len aby som z neho dostala nejakú reakciu. Čakám, či niečo povie, a keď nič nevraví, vzdychnem. „Stella mi ne-skôr ukáže polia.“

Zahmká, vyzerá to ako pomerne mdlý prejav záujmu.

„Máte to tu naozaj krásne.“

Ďalšie zahmkanie.

Keď myslíš.

Zveziem sa dozadu na stoličke, prekrížim si ruky na brudi a civiem na okno po mojej lavici, ktoré siaha od podlahy až po strop. A vidím, ako sa z lesa vynoria nejaké deti a vzápätí sa v ňom znova stratia – vidím malú veveričku schovávajúcu sa v kroví a vy-

hrabávajúcu dieru v zemi. Pekáreň je učupená na jednom z polí, je to prekvapenie, na ktoré návštevníci narazia pri honbe za dokonálym stromčekom. Na spodku okien sa zbiera rosa a vytvára nádherný sivobiely rám. Konáre stromov sa šúchajú o okná. Je to tu ako vystrihnuté zo starej vianočnej pohľadnice. Keď sneží, musí to tu byť čarovné.

„Dnes som išiel okolo pola s jahodami.“

Presuniem pohľad na Becketta, ktorý stále hľadá do toho sprostého taniera. „Naozaj? Nevedela som, že tu pestujete aj jahody.“

Odignoruje ma, jablčko mu nadskočí, keď sťažka preglgne. Je ako kameň. Nedostupný. Na míle vzdialený.

„Tuším som nejaké počul plakať.“

„Prosím?“

„Tie jahody,“ vysvetlí. „Asi tam nejaké plakali.“

Zažmurkám na neho. „To myslíš vážne?“

„To preto, lebo...“ v kútiku úst mu vykvitne malý úsmev. Ten úsmev potiahne jeho spodnú peru, keď sa pomrví na mieste, a ja si inštinktívne spomeniem na to, aké bolo cítiť ten úsmev medzi mojím plecom a krkom. Pozrie sa hore na mňa spoza mihalníc a ten pohľad mi pripomína moment, keď sa slnko po búrke rozhodne vykuknúť spoza ťažkých mrakov – na kraje strechy, stromy a poštovú schránku v rohu stále padá dážď. „Myslím, že preto, lebo ich rodičia radi džemovali.“

Chvíľu mi trvá, kým mi to docvakne.

Vtip.

Beckett práve povedal vtip?!

Síce trochu hlúpy, ale...

Hlasno vyprsknem do veselého a prekvapeného smiechu. Niekoľko ľudí sa za nami obzrie.

Ale moju pozornosť zamestnáva Beckett, na tvári má široký a otvorený úškrn. Nespútany. A nádherný.

Pritlačím si päst na pery, potešená iskričkami v jeho očiach. Skloní hlavu a znova si odbryzne z cuketového chlebička.

„To bol dosť trápny vtíp,“ povie mu.

„Áno.“ V jeho úsmeve sa objaví niečo jemné. Niečo, čo som raz uprostred noci cítila na dlani. Jeho oči jasne žiaria v popoludňajšom slnku. „To teda bol.“

Zo snívania ma vytrhne ostrý kopanec do píšťaľy.

Strhnem sa, kolenom zo spodnej strany buchnem do lesklého dreveného stola, ktorý sa ťahá po celej miestnosti. Josie, sediaci oproti mne, ma počastuje pohľadom, obe obočia má nadvihnuté. Odkedy som prišla na toto stretnutie, nedokázala som zabrániť snívaniu a súdiac podľa tej kvitnúcej modriny na mojej nohe si to všimla.

„Čo hovoríš na tanec?“

Moja dnešná agentka Kirstyn poklopká perom na bledoružový zápisník. Pivonkovo ružový. Má farbu oblohy vo chvíli, keď slnko sfarbí oblohu na bledoružovo. Sway nedôveruje jednému konkrétnemu agentovi pre klienta. Namiesto toho mám celú čatu striedajúcich sa mladých, príťažlivých a trendových konzultantov na zavolanie. Pri Kirstyn a jej obrovskom parfumovanom oblaku mi chýba Derrick a jeho krikľavý lak na nechty. Alebo Shelly a jej obrovské dekové šatky.

Kirstyn nespokojne zošpúli pery. „Počula si, čo som povedala?“

Josie si zahryzne do spodnej pery a vypúli oči. *Na*, hovorí pohľadom, *počula si?*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Až po uši.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.